

Лисиця

Степан Олійник

В двір занесло її, кляту.
Чую, полохає птицю!
Вмить я схопила лопату —
Бах! І прибила лисицю.

Згодом і шкурка пухнаста
Сохла в куточку комори...
Тут-то, побий його трясця,
І почалось моє горе.

Є в нас ветфельдшер-п'яничка
(Ледар, ще й хитрий до того!),
Чутка про шкурку з лисички
Швидко дійшла і до нього.

Вранці по мене до двору
Шле він телятницю Лізу:
Йдіть, мовляв, бабо, в контору,
Будуть робить експертизу.

Лихо, та й годі. І клопіт.
Йду.
Бо не жарт яке діло!..
Фельдшер, почавши свій допит,
Зміряв мене підозріло.

Випитав: як саме вбила
Ту швидконогу звірюку,
Як бітувала-лупила,
Чи не порізала руку?

Шкурку понюхав, пошкрябав...
В шафу сховав... І до мене:
— Діло погане в вас, бабо,
Вбили тварюку скажену!

Вбили заразну лисицю,

Будем робить вам уколи.
Отже, скидайте спідницю!..
— Що ти! — кажу. — Та ніколи!

Кинь глузувати, нахабо! —
Мовлю. А він — до погрози:
— Поки нормальні ви, бабо,
Лягте й прийміть оці дози...

Вибігла я із контори,
Йду і себе вже боюся.
Душить нечуване горе
Й думка: "Невже я скажуся?"

Млин проминула, криницю,
Сльози втираю полою.
Йду й проклинаю лисицю:
— Щоб ти погинула малою!

Вдома за що не беруся —
Думка снується, мов нитка:
"Боже! Невже я скажуся?.."
Раптом — заходить сусідка!

І дізнаюся неждано
Я про "аналізи" шкурки:
Фельдшер з завгоспом Іваном
Всю пропили вже до цурки!

В парі брели і звалились
В сніг недалеко від школи.
Кажуть, либонь, показалися,
Бо повезли на уколи!